

DATEN VOOR GEVORDERDEN

“Lief voor jezelf zijn, is een van de allerliefste dingen die je kunt doen,” zei de mol.’

– Charlie Mackesy

Willy van der Griendt

Daten voor gevorderden

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

www.nijghenvanditmar.nl
www.willyvandergriendt.nl

Copyright © Willy van der Griendt 2024
Foto auteur Merlijn Doomernik
Omslag Paul C. Pollmann
Omslagfoto Merlijn Doomernik
Omslagillustratie Saskia Pfaeltzer
Typografie Zeno Carpentier Alting
NUR 320 / ISBN 978 90 388 1498 8

1 Bij Hubert en Hans

Nadat Jacob mij op meedogenloze wijze had gedumpt verloor ik niet alleen mijn ex maar ook alle contacten rondom hem. Ik had nog wel mijn eigen vrienden, maar daar kon ik niet voor eeuwig mijn geweeklaag aan kwijt. Ik was een wrak in die tijd, viel kilo's af (enige voordeel van liefdesverdriet), sliep nauwelijks, verloor mijn haar en deed mijn werk op de automatische piloot. Ik zag in niets meer iets leuks en dacht aan langzaam in de vergetelheid geraken. Na een gepassioneerde relatie van vierenhalf jaar was ik zonder pardon bij het grofvuil gezet. Ik dacht er regelmatig aan ongemerkt tussen mijn zes plankjes opgeborgen te worden zonder dat iemand op mijn begrafenis zou komen. Dat is nu drie jaar geleden, ik was toen vijfenzestig en rijp voor pensioen.

Ik herinner me dat ik in de pauzes van mijn docentenbaan vlak bij Station Sloterdijk overwoog me op de spoorrails te storten. Dat kon makkelijk, gewoon naar het einde van het perron lopen, kijken of niemand het ziet – je schaamt je toch – en springen. Ze zouden me op school niet meteen missen, mijn pauzes liepen wel eens uit, na enige uren zouden ze me met veel moeite identificeren en daarna een soort van uitvaart voor me regelen. Waar niemand kwam.

En het bijzondere was dat ik niet eens wist of ik nu echt liefdesverdriet had om de persoon Jacob, of dat ik verschrikkelijk boos was omdat hij het had uitgemaakt. Ik, de leukste, de gevatste en mooiste meid (voor haar leeftijd) die in Amsterdam Nieuw-West rondliep. Daarbij was het niet de eerste

keer dat deze leukste, gevatste en mooiste meid van Nieuw-West aan de kant geschoven was.

Toen belden Hubert en Hans. Als een relatie eenzijdig wordt beëindigd ontstaan er in de vriendenkring meestal bondjes. Het hoeft geen loyaliteitsconflict te zijn, maar het wordt wel vaak zo opgevat. De enige twee vrienden van Jacob die zich ook met mij solidair verklaarden waren Hubert en Hans. Ik sprong een gat in de lucht.

Hoe het met me ging.

‘Een beetje suïcidaal, maar voor de rest gaat het toppie.’

‘O,’ zei Hans, ‘tijd voor afleiding. Ga je een keer mee naar TACOYO?’

Nadat ze hadden uitgelegd dat het om een sport ging, een mix van kracht- en duurtraining, bedankte ik ze vriendelijk.

‘Ik krijg toch nooit meer een vriend, sporten is zonde van de inspanning en het geld,’ pruilde ik.

Daar was Hans het niet mee eens: iedereen van boven de zestig verliest dagelijks veel spiermassa en dat kon je alleen compenseren door iedere dag keihard met gewichten of elastieken in de weer te zijn. Daarbij, Hans had een primeur: je kon dat enorme lichamelijke verval tegengaan door middel van maar één, hooguit twee keer per week te trainen bij een wondertrainer, Peter genaamd, de beste van Nederland.

Hans kan heel overtuigend praten en is zelf een levend voorbeeld van nog heel veel spiermassa. Ik stemde toe.

Een bijkomend niet-onbelangrijk nevensdoel was dat ik op die manier bij de mannen informatie kon inwinnen over Jacob, wellicht had hij laten doorschemeren dat hij spijt had dat onze relatie was beëindigd. Dat hij er inmiddels achter was gekomen dat hij een absolute topper had laten schieten, dat hij zich daardoor heel beroerd voelde en niet wist hoe hij

het zonder gezichtsverlies weer goed moest maken, maar dat hij daar wel op zat te vlassen.

Enfin, sinds dat telefoontje ga ik iedere zaterdagmorgen achter in de auto met Hubert en Hans mee naar Monnickendam om me in een oud schoolgebouw door Peter te laten afbeulen. Een uitputtingsslag van anderhalf uur, waarin ik genadeloos word geconfronteerd met mijn nauwelijks nog aanwezige conditie, een door de jaren heen door drank en liefdesverdriet geteisterd lichaam. Doodmoe, hongerig en met het door Hans steeds weer geschetste vooruitzicht van een toekomstig strak lichaam met in ieder geval geen lubberende armen, stort ik me iedere week weer op de lekkere broodjes die steevast na afloop in hun voortreffelijke appartement met uitzicht op de Amstel op tafel staan.

Hubert en Hans zijn een heerlijk stel: ze zijn de hele dag samen om hun makelaarskantoor te runnen, maar maken ook regelmatig en openlijk ruzie met elkaar. Heel verfrissend vergeleken met andere kleffe stelletjes, wier zinnen vaak met 'we' beginnen. Wat heb ik een hekel aan 'we', ik wil 'ik'.

Tijdens een van de louterende lunches tussen twee heel gezonde hapjes door vraag ik zo losjes mogelijk: 'Hebben jullie nog iets van Jacob gehoord?'

'Geef jij de avocadosla even door?' zegt Hans.

'Ik vraag wat.'

'Tien euro boete als je het nog een keer over Jacob zou hebben, remember?' zegt Hans.

'Zeg gewoon tegen W. dat hij een nieuwe vriendin heeft.'

Mijn vork blijft in mijn huid steken en zuigt zich daar vacuüm. Hans en Hubert hebben gelukkig niks door.

'Wat ben je weer tactisch, Hubert, zoals altijd. Jacob heeft een nieuwe vriendin en die had hij al tijdens zijn relatie met jou. Zo goed?'

Hans staat met zijn atletische lichaam op om een toastje uit de broodrooster te pakken. ‘Weet je nog dat jij die dure tangaslip van vijfhonderd euro voor Jacob had gekocht die was gekrompen in de was waardoor de stras los was komen te zitten en dat Jacob daardoor nogal pijn kreeg, een soort van kleine sneetjes in zijn...’ – hij inspecteert intussen het toastje – ‘eikel kreeg?’

‘Ja,’ grinnikt Hubert, ‘hij vertelde ons dat hij jou ervan verdacht die steentjes er eigenhandig op te hebben genaaid om hem op zijn meest gevoelige plek te raken.’

Ik probeer nog steeds de vork uit mijn mond te trekken. ‘Niet vijf,’ gorgel ik, ‘tweehonderd euro.’

Hubert vat het geheel samen: ‘Je moet ook naar jezelf durven kijken, W. Die relatie is niet zonder kleerscheuren aan zijn einde gekomen, iedereen zag het van mijlenver aankomen en jij hebt het willens en wetens lopen rekken. Je had daar kennelijk nogal veel belang bij.’

‘Wat heeft zij dat ik niet heb?’ roep ik terwijl de vork kletterend op mijn bord valt.

‘Ik begrijp het wel,’ zegt Hubert, ‘je hebt een man die net zijn vrouw verloren had meteen naar je toe willen trekken. Maar zo’n man is kwetsbaar, want in de rouw. Je hebt jezelf opgedrongen, W., en totaal over het hoofd gezien dat iemand tijd nodig heeft om te rouwen.’

Mijn huid doet pijn, wellicht een huigblessure, maar ik moet me verdedigen. ‘Jacob was er heel dubbel over,’ zeg ik schor. ‘Hij zei vaak dat hij van me hield, hij vond het heel leuk dat ik er was, een goede afleiding.’ Ik prik verwoed op een gladde biologische pinda uit de avocadosla die vervolgens met een boog op de grond valt.

‘Ik ben het ook niet helemaal met je eens, Hubert,’ zegt Hans. ‘Ik denk inderdaad dat Jacob erg veel van W. hield,

maar dat hij zich schaamde omdat hij eigenlijk nog had moeten rouwen.'

'Wat viel er dan te schamen?' probeer ik.

'Jullie gingen meteen na de dood van Joy bijna ieder weekend naar een hotel en leefden jullie volledig op elkaar uit,' zegt Hans.

'Nou en?' Ik probeer een vriendin na te doen die heel assertief is, maar uit mijn mond klinkt het toch veel minder overtuigend. Ik ben gereformeerd opgevoed, op dit soort momenten merk ik dat heel erg.

Hubert: 'Jacob vertelde over de hoeveelheden spacecake die jullie erdoorheen joegen waarna je dan maandag weer doodleuk voor de klas stond.'

Hans: 'Spacecake. Je bent nog een keer bijna verdronken in het zwembad van het Van der Valk, remember?'

Hubert: 'Dat was inderdaad kantje boord.'

Ik zie dat er inmiddels vijf pinda's op de grond liggen en kruip onder de tafel. Ik probeer daar zo lang mogelijk te blijven. Boven hoor ik de jongens kauwen.

Eenmaal boven tafel zegt Hubert bedachtzaam: 'Het wordt tijd dat je weer eens een andere man ontmoet, W. Kunnen we het over nieuwe mannen hebben.'

Hans: 'De beste remedie tegen liefdesverdriet is een nieuwe vriend.'

Hubert: 'Heb je wel eens nagedacht over daten, W.? Op zo'n site?'

'Dat is voor losers,' zeg ik gedecideerd. 'Ik kan op iedere hoek van de straat een leuke man vinden.'

'O, vreemd,' zegt Hubert, 'je praat nooit over al die ontmoetingen, niks voor jou.'

'Ik zou ze kunnen ontmoeten, als ik dat wilde,' zeg ik vanachter een blad sla, 'maar ik wil niet.'

‘Het probleem bij jou is...’ – Hubert zucht diep – ‘jij moet een filosofische jonge hond hebben die jouw vrij gecompliceerde karakter omarmt of op zijn minst aankan.’

‘En er ook leuk uitziet,’ beaamt Hans. ‘Heteromannen van een zekere leeftijd zien er meestal niet meer uit.’

‘Ik heb het liefst een oude communist, die zich dan nu socialist noemt natuurlijk, maar die nog weet heeft van de Russische Revolutie, van Lenin, Stalin, Mao en de dominotheorie, de Vietnamoorlog, waarom de eerste en tweede Golfoorlog de wereld fataal zijn geworden, waarom het Midden-Oostenconflict allesoverheersend is waardoor we nu met de gebakken peren van ISIS zitten.’

‘Je vergeet Oekraïne, Rusland en China,’ zegt Hubert. ‘Belangrijk is dat je dat fanatisme een beetje weet te verdoezelen.’

Hans: ‘Ze krijgen wel te maken met de Tanja Nijmeijer van de jaren zeventig, dat wordt een speld in de hooiberg.’

Hubert: ‘Een journalist, die voor *NRC* en *De Groene* schrijft, geëngageerd is, maar toch ook leuk in bed is. Ze bestaan wel, maar zulke leukerds zijn meestal homo.’

Mijn marktwaarde een beetje checken kan geen kwaad, denk ik intussen. Ik ga regelmatig alleen naar het theater, zit daarna pontificaal nog wat te plakken in mijn eentje aan een tafeltje, nippend aan een glas wijn, zo zelfstandig mogelijk om me heen kijkend. Ik zie dan voornamelijk stelletjes (waarvan de man zeker soms mijn richting op kijkt gevolgd door een jaloerse blik van de vrouw), een paar jonge mensen, vriendinnenduo’s op leeftijd, homo’s, lesbiennes en alles daartussenin, maar nooit een man alleen, die net als ik een beetje op zijn telefoon zit te kijken. Buiten het theater praat ik regelmatig met de verkoper van de *Straatkrant*, maar daar blijft het toch meestal bij.

‘En alleen een voor de seks?’ zegt Hans. ‘Dat zou het wel een stuk makkelijker maken.’

‘Ik moet er niet aan denken dat zo iemand dan gaat praten over zijn vliegreizen naar Dubai, of zijn tweede villa in Spanje of Portugal, of zijn aandelen...’ zeg ik.

Hubert knikt begrijpend. ‘Je hebt ook arme mannen die seksen zonder liefde, W., maar ik begrijp wat je bedoelt. Je zou best een weekje in Dubai willen zitten, jou kennende, maar dan zonder dat rechtse gelul van die man.’

Ik knik. ‘Dat vond ik nou juist zo leuk aan Jacob.’

‘Tien euro,’ zegt Hans. ‘Kom, we gaan voor jou een profiel aanmaken.’ Hij staat op en springt met twee treden tegelijk de trap op naar zijn kantoor op de bovenverdieping. Tot mijn verbazing ren ik weliswaar niet zo hard, maar ga toch in flink tempo achter hem aan.

Hans is voortvarend en we bezoeken verschillende sites. De wereld van zichzelf aanbiedende oude mannen zit vol onzijdige gezichten, gekke gebitten in achtergronden van smakeloos ingerichte huiskamers, motorclubs en bij de hoger opgeleiden ook jachthaventjes.

‘Hoe oud wil je gaan?’ vraagt Hans. ‘Jij kunt makkelijk tien jaar eronder gaan zitten, dan kunnen ze je een beetje bijhouden. Kijk deze’ – hij wijst een man van mijn leeftijd aan – ‘die tuiniert en wandelt graag op het Pieterpad, daar val jij bij in slaap.’

‘O, en deze!’ Ik wijs naar een dikke, lachende man met een glas bier in zijn hand, tegen de achtergrond van een heuse carnavalsoptocht. De moed zakt me in de schoenen. ‘Ze willen vooral samen leuke dingen doen,’ zucht Hans.

‘Zijn er niet nog andere sites?’

‘Geloof me,’ zegt Hans, ‘we hebben nu vier sites bekeken en dit is de beste. Maar je moet het natuurlijk wel een kans geven.’

Ik voel dat hij liegt. ‘Ze lijken ook allemaal op elkaar. Na hun vijftenzestigste gaan ze hollend achteruit.’

‘Onder je leeftijd gaan zitten is voor jou de enige weg,’ concludeert Hans opnieuw.

‘Nee,’ stribbel ik tegen, ‘die hebben vaak nog een heel drukke baan, tweede leg, alimentatieproblemen, en ze hebben de seventies niet meegemaakt.’ Dat laatste vind ik op de een of andere manier het ergste. Waarom is het voor mij zo belangrijk dat ik nostalgisch kan zwelgen?

‘Hysterisch smachtende vrouw zoekt...’ Hubert heeft een handdoek om zijn naakte lichaam geknoopt. Het is duidelijk dat TACOYO geen garantie geeft op een strak lichaam. Hij aait over mijn haar. ‘Sorry dat ik zonet een beetje streng was misschien, maar dat kun jij hebben, dat weet ik, in vriendschap moet je spiegelen.’

‘Dank je, Hubert,’ zeg ik, ‘van je vrienden moet je het hebben.’

Hij verdwijnt glimlachend de indoorsauna in.

Ik probeer het fijn te vinden dat Hubert zo ongenadig is, maar ik voel toch dat hij wat gevoelige snaartjes heeft geraakt. Jacob verweet me indertijd ook al dat ik me aan hem heb opgedrongen.

‘Nou, kom op,’ zegt Hans, ‘we gaan even lekker opscheppen over jou, een beetje liegen mag. Eerste vraag, wie ben je?’

Hans en ik zijn het over bijna alles eens, behalve over dat ik erin wil hebben dat ik me bezighoud met de ondergang van de wereld, dat ik aan een soort van weltschmerz lijd en dat ik in principe activistisch ben. Misschien niet op de punten waarop iedereen activistisch is, maar toch.

‘Daar jaag je de mannen mee weg, je kunt beter eerst kij-

ken of je een man überhaupt aantrekkelijk vindt.’

‘Ik wil een geestverwant hebben, die ik daarnaast ook appetijtelijk vind. Een lelijke man kan ineens mooi worden als hij goeie dingen zegt of grappig is.’

Hans zucht en typt: ‘Ik vind een bekommernis over onze snel aftakelende wereld een belangrijke voorwaarde.’

We komen op niks beters en het is wel waar.

Bij het kopje ‘Wat zoek ik?’ weet hij zelfs beter wat voor man ik zoek. ‘Het uitwisselen van gevoelens en ondersteunen van wederzijdse creaties, hetgeen niet noodzakelijkerwijs adoreren betekent, vind ik essentieel,’ typt hij. Oké. Ook dat ik graag hard werk en vrijwel altijd bezig ben met iets te schrijven.

Bij de toevoeging ‘liefst zonder buik’ protesteer ik.

‘Ik weet zeker dat jij daar niet tegen kunt.’

Op zich heeft hij gelijk, maar ik heb er zelf ook een.

‘Moet je er nog bij zetten dat je in India, Afrika, New York en Parijs hebt gewoond en gewerkt? Zegt ook wel veel over jou.’

‘Nee,’ zeg ik, ‘ik vind het wel mooi zo.’

Na een uurtje zwoegen hebben we een prachtig profiel, waarin ik mezelf voldoende herken. We zetten er vijf van mijn mooiste foto’s bij.

Op weg naar huis zie ik op de paal van een stoplicht een sticker geplakt: ‘Heeft u last van nachtmerries, slapeloosheid of een burn-out van online dating? Bel Roos,’ gevolgd door haar 06-nummer.

Een originele manier om je brood te verdienen, Roos, maar ik heb toevallig net besloten mijn liefdesnetwerk met de factor X te vergroten, en daar ga ik toevallig heel erg van genieten.

Opgetogen fiets ik verder naar huis. Misschien komt het door TACOYO, maar ik heb een enorme snelheid. Het idee dat honderden mannen mijn mailbox gaan overstelpen windt me op en doet me nog harder op de trappers beuken. Ik heb zin in een vertrouwing, iemand die om me lacht en me begrijpt, als ik pijn heb vraagt 'waar dan?' en als hij me aanraakt dat niet vanzelfsprekend vindt. Misschien ligt er al een leuke op me te wachten. Ik moet me bedwingen om niet even af te stappen om het te checken.

2 De rits

Het regent inderdaad mails van mannen die me geweldig vinden. Ik ben ook een knaller en ze zouden wel gek zijn als ze hun tanden niet in dit kluijfe willen zetten. Ik overweeg een secretaris aan te nemen.

Ik ga in eerste instantie toch af op het uiterlijk, al lijken de mannen nogal veel op elkaar. Oude mannen gaan op vrouwen lijken (en andersom). Zouden al die mannen geen buik hebben? Lijkt me sterk. Sommige mannen plaatsen maar één foto met alleen hun hoofd, waarbij ze hun mond meestal dichthouden, wat mij het ergste doet vermoeden.

Eigenlijk zoek ik een soort Bram Vermeulen (nee, niet die van Neerlands Hoop, maar de correspondent), op wie ik al sinds hij met zijn prettige hoofd en aanstekelijke stem op de televisie verslag uitbrengt van juist die zaken die me mateeloos interesseren, heimelijk verliefd ben. Hij heeft alles: de kalmte die hij bewaart wanneer hij enge mensen interviewt, de manier waarop hij schrijnende fenomenen in een groter verband brengt, zijn politieke inzicht, en natuurlijk de keuze van zijn standplaats: meestal Afrika, het continent waar ik altijd veel over wil weten en waar ik ook mijn hart aan verloren heb. Daarnaast is Bram leuk om te zien en is veel van huis, waardoor ik het thuisfront vaak voor mezelf alleen zou hebben. Kortom, ideaal! Ik had zijn moeder kunnen zijn en hij zal wel bezet zijn, maar toch.

Ik categoriseer de mannen in mijn inbox met een soort sterrenstelsel en stuur vervolgens een berichtje of ik wel of

niet geïnteresseerd ben. Ik wist niet dat dat uitzonderlijk netjes is, maar ik raad iedereen aan dat te zijn, het is het minste wat je kunt doen voor de zich de nek uitstekende moedige medemens.

Het valt me op dat veel mannen in hun nicknames iets leggen van een Griekse god of een andere held, hetgeen een zekere wanhoop doet vermoeden. Zo krijg ik een brief van een man die zichzelf aanduidt met Dum Spiro Spero (*zolang ik adem hoop ik*). Zelf noem ik me Pitt. Ik vind dat wel lekker stoer klinken. Iets wat je niet altijd verwacht en als je niet uitkijkt je tanden op stukbijt.

Bericht van Dum Spiro Spero:

Hallo Pitt,

‘In elke echte man schuilt een kind dat wil spelen.’
(Friedrich Nietzsche)

Waar komt Pitt vandaan, van Brad Pitt? Daar lijkt ik niet op. Deze gezonde, gevaccineerde, optimistische Broek in Waterlander wil graag met jou kennismaken. Zin in contact?

Warme groet van Jaap

Hi Jaap,

Ik laat een ontmoeting even aan me voorbijgaan. Niet dat je me niet leuk en interessant lijkt, maar er komen nogal

wat mannen op me af en ik kan het moeilijk bolwerken.
Je bent wel de moeite waard, dus weet je wat? Ik zet je op
de wachtlijst.

Hartelijke groet, Pitt (van Pittig)

Dag Pitt,

Dank voor het compliment én voor de eer dat ik op
jouw wachtlijst mag staan. Als tegenprestatie zet ik
jou natuurlijk op de mijne! Hoe dan ook... ik kom niet
zomaar op jouw pad en een afwijzing maakt nu niet uit...
we gaan elkaar tóch wel ontmoeten, dat voel ik... Sterkte
met het stuk voor stuk aftasten en verwerken van de
lange lijst bewonderaars 😊

Warme groet van Jaap

Hallo Jaap,

Bedankt voor je antwoord. Wat geruststellend dat jij
weet dat we elkaar in de toekomst gaan ontmoeten,
klinkt goed. Je staat al iets hoger op de wachtlijst.

Groet, Pitt

Hoi Pitt,

Zullen we dan gewoon morgen om 12.00 uur in het Vondelpark afspreken? Je ziet me bij de ingang van 't Blauwe Theehuis.

Jaap

Hoi Jaap,

Ik beloon je doortastendheid. Ik ben er.

W.

Jaap zit al op mij te wachten op het bankje rechts bij het bruggetje naast de vijver. Hij springt gretig op als hij me ziet aankomen. Iets te, mannen moeten niet voor me rennen, dat doe ik wel voor hen. Dat probeer ik altijd heel lang te verbergen. Tegen die tijd is het meestal al uit.

Ik weet het meteen al: heel leuk uitziende mannen kunnen het door hun stem toch meteen verprutsen. Meestal probeer ik mezelf nog even toe te spreken, maar dat helpt niet want ik raak niet opgewonden van die stem, integendeel, ik haak af. Een stem kan zoveel bij je losmaken, je in het verhaal zuigen, je laten verlangen, opgeilen. Jaaps niet helemaal volgroeide stem doet dat dus allemaal niet.

Inmiddels zit ik natuurlijk al wel bij hem op dat bankje bij de vijver. De eenden die daar zwemmen zijn hondsbrutaal en gewend te lunchen met de mensen. Jaap kent ze, komt hier vaak, en er springt er zelfs een bij hem op schoot! Ik wil geen man met een eend op schoot, zeker niet als hij ook nog met

die hoge stem tegen dat beestje praat.

Jaap vertelt honderduit over zijn superinteressante leven, hoe hij allerlei kastelen en woningen over de gehele wereld heeft verbouwd. Zijn vrouw heeft hij verloren aan een opdracht voor een landschapsproject waar ineens een trein doorheen gepland werd. Verandering van bestemmingsplan heeft hen uit elkaar gedreven. Zij wilde blijven en vechten tegen de overheid en Jaap wilde het na enige tijd opgeven en verkassen. De trein is er nooit gekomen (de Betuwelijn) maar de knauw in het huwelijk was al geschied. Jaap werd afgedaan als een slappeling en heeft toen maar zijn biezen gepakt.

‘Wat misschien ook een rol speelde,’ vertelt Jaap, en hij probeert tevergeefs iets samenzweerderigs in zijn stem te leggen, ‘is dat ik geen erectie meer kon krijgen, al geruime tijd niet.’

‘O,’ zeg ik, en ik ga rechtop zitten. ‘Had je dat al vanaf je geboorte Jaap, of... hoe kwam dat precies?’ Ik probeer niet al te belangstellend over te komen, leg iets luchtigs in mijn stem. Ik weet dat baby’s erecties kunnen krijgen, maar herinner me niet onder welke omstandigheden.

‘Ik kwam terug van een feestje, ik had veel bier gedronken, mijn vrouw aan het stuur. Plotseling moest ik echt nodig en ik heb aan de kant van de weg een stevige plas gedaan. Het vroom dat het kraakte. Mijn plas bevroor terwijl het naar beneden liep, kun je je voorstellen?’

Nee, liever niet.

‘Bij het ophalen van mijn rits bleef hij steken, maar ik voelde niks omdat het zo godsgruwelijk koud was. Sterker nog, ik heb met volle kracht nogmaals geprobeerd mijn guldicht te krijgen. Al het vlees ging ertussen zitten, ik had niks door en daar is het kwaad geschied.’

‘Jemig Jaap,’ zeg ik, ‘wat verschrikkelijk voor je.’

Het klinkt onoprecht, ik hoor het zelf ook, maar me helemaal inleven lukt me niet, dat komt door die eend. Ik zie een wanhopig aan zijn rits trekkende, aan een bloedende piemel peuterende Jaap in de auto, die door zijn vrouw met gierende banden naar het ziekenhuis wordt gebracht. Hoe zijn die twee uit de auto gekomen?

‘Ze hebben me onder verdoving geopereerd,’ zegt Jaap, terwijl ik begrijpend knik.

‘Gelukkig wel,’ zeg ik, ‘anders...’

‘Sindsdien is het niet meer zoals het was,’ eindigt Jaap zijn relaas.

Ik kijk naar de grond waar een paar eenden me verwachtingsvol aankijken. Er valt een pijnlijke stilte die alleen doorbroken wordt door het ruisen van de fontein.

Ik herinner me dat Jaap in zijn profiel had staan dat hij geen piercings had, ik begrijp nu waarom.

‘Klote voor je, Jaap,’ zeg ik, ‘echt klote.’

‘Maar weet je’ – Jaap kijkt een beetje geheimzinnig – ‘er zijn vele manieren waarop je erotisch bezig kunt zijn. Ik weet inmiddels heel goed hoe je vrouwen op andere manieren... nou ja, aan hun gerief kunt laten komen.’

‘Je bedoelt dat er meer wegen zijn die naar Rome leiden?’ Ik ben even bang dat Jaap gaat doorvragen op Rome, maar dat doet hij gelukkig niet. Ik kan me er niet toe zetten mijn medeleven iets specifiek te maken. ‘Met een korte of een lange ij?’ voeg ik er toch aan toe. Waarom weet ik niet, zo leuk is het niet.

‘Allebei,’ zegt Jaap snedig, ‘jij lust er volgens mij ook wel pap van.’ Hij kijkt er schalks bij en streelt de eend, die gedurende ons hele gesprek op zijn schoot is blijven zitten.

‘Ik ga maar eens op huis aan, Jaap, vind je dat oké?’ Waarom ik dat laatste eraan toevoeg zal ik zelf nooit begrijpen. Ik

doe dat vaak, net als dat ik sorry zeg wanneer er niks te verontschuldigen valt. Ik moet op dat soort momenten kordaat opstaan en duidelijke bewegingen maken, bijvoorbeeld mijn tas in een fietstas stoppen en dan zonder aarzelen na een luchtzoen doelgericht wegrijden.

Ik heb natuurlijk veel medelijden met Jaap – een mengeling van weerzin en medelijden, een van mijn zwakste eigenschappen – met als gevolg dat ik op Jaaps voorstel inga om nog even een wandeling door het park te maken. Jaap zet de eend voorzichtig terug in het water, een echte dierenvriend.

Even later slof ik met Jaap door het park naar de uitgang aan de kant van de Amstelveenseweg. Normaal rijd ik dat stukje in vijf minuten, nu loop ik een half uur met mijn fiets in de hand, pumps(!) aan mijn voeten waarbij mijn trappers steeds tegen mijn scheenbenen aan komen. Die worden er zo niet mooier op. Ik probeer een afscheidszin te verzinnen.

‘Nou, tot gauw ziens dan. Mag ik Wil zeggen?’ vraagt Jaap bij de uitgang met het hoge hek.

‘Ja hoor, tuurlijk, tot gauw ziens.’

‘Tot gauw dan,’ zegt Jaap die ongetwijfeld blijft staan tot dat ik uit het zicht ben.

Ik zwaai als ik bij de verkeerslichten door het rode licht rijd. Ik mocht willen dat er nu een auto aan kwam en dat ik met een salto afscheid nam. Ik voel me een leugenaar en laf, maar het moet. Arme, moedige Jaap, nooit meer een erectie en toch daten.

Ik rijd haastig naar huis, heb spijt van de verloren tijd, waarin ik minimaal een A4'tje had kunnen schrijven of mijn hele huis had kunnen stofzuigen. Ik moet de lat hoger leggen, anders kom ik nergens.